Це була ніч, коли кожному нараз
прояснилася його
обмеженість у собі птиці зрозуміли
своє нещастя

у крилах, дерева своє —
у стовбурах та корінні і
я своє — у моєму, нехай би навіть
найкращому, тілі,
обличчі...

Настільки заглиблені, аж недосяжні,
замкнені і
віддалені так, що й побачити іншого
ніяк, розокремлені
власною формою, всі ми даремно
тягнулися до протилежного,
не бути собою зникнути? чи це
дорівнює бути всім?
... і ґнотик свічки що сама згасила
себе,заповнює
хату темінню, але ж стіни!
.. і глечик радіє, розмиваючи свої боки, але ж
знову
звичайна калюжа де те синє без
форми й без кольору?!
... і я хочу в тебе, як задубіла у
листопаді яблуня
назад у зернину, у твоє розпростерте
тіло — канути
у безмежних доземних і підземних
джерелах при твоєму
початку
ця ніч не минає...